

20 Μαρτίου 2015

Η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος.

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

(† Μητροπ. Αντωνίου Μπλουμ)

Οι εχθροί του Χριστού είχαν στόχο να κλονίσουν την αυθεντία Του ώστε να τον εξουδετερώσουν οριστικά. Βάλθηκαν λοιπόν να διαδίδουν μία φήμη, σύμ-φωνα με την οποία οι ευεργεσίες που θα έπραττε θα ήταν ξεκάθαρα απατηλές και εμπνευσμένες από τη δύναμη του πονηρού. Θα παγίδευε τους ανθρώπους με θαύματα που θα γίνονταν όχι στο όνομα του Θεού αλλά του Σατανά, θα τους εξαπατούσε μ' ένα ομοίωμα του αγαθού, και θα τους υπέτασσε στον θάνατο, την κατάρρα και τη συμ-φορά δίχως ελπίδα θεραπείας. Ο Χριστός τοπο-θετείται με αποφασιστικότητα και σαφήνεια στο θέμα και κρίνει αυστηρά τον τρόπο συμπεριφοράς τους απέναντι στο πρόσωπό Του.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Δεν υπήρχε πιθανότητα οι Φαρισαίοι, οι γραμματείς, και οι άλλοι αντίπαλοι του Χριστού να κάνουν απλούστατα κάποιο λάθος σχετικά με το πρόσωπο Του; Όχι! Ήταν αδύνατον να μη διαπιστώνουν ότι ο Χριστός ενεργούσε υπέρ του αγαθού, ότι συμπεριφερόταν με συμπόνια και αγάπη προς αυτούς που τον περιέβαλλαν· ήταν αδύνατον να μη γνωρίζουν ότι κάθε λόγος του κηρύγματός Του συμφωνούσε με το περιεχόμενο της Παλαιάς Διαθήκης, του θεμελίου της πίστης τους. Ήταν αδύνατον ν' αγνοούν ότι ακόμη και σ' εκείνες τις περιπτώσεις που φαινόταν να παραβαί-νει την άλφα ή τη βήτα εντολή, αυτό δεν συνέβαινε στην πραγματικότητα, αλλά την εφάρμοζε με ακό-μη τελειότερο τρόπο.

Έχετε βεβαίως στο μυαλό σας τους λόγους του Χριστού:« Το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο, όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο» (Μάρκ. 2, 27). Ο νόμος δόθηκε για να επιτρέψει στον άνθρωπο να προοδεύσει, να ζήσει, ν' αναπτύξει δημιουργικά τις δραστηριότητές του, να φτιάξει τη ζωή του· το να υποδουλώσεις λοιπόν τον άνθρωπο στον νόμο με τρόπο ώστε ο νόμος να τον εμποδίζει να ζήσει, είναι λάθος, αμαρτία και ασέβεια. «Διότι το γράμ-μα απονεκρώνει, ενώ το πνεύμα δίνει ζωή», γράφεται σ' ένα άλλο χωρίο της Αγίας Γραφής (Β' Κορ. 3,6). Το πνεύμα είναι το νόημα του νόμου, το νόημα των όσων αναφέρονται εκεί, το σχέδιο που συνιστά τη βάση του. Οι Φαρισαίοι και οι γραμμα-τείς που κατηγορούσαν τον Χριστό ότι επιτελεί πράξεις φιλανθρωπίας με την καθοδήγηση κάποι-ου ακαθάρτου πνεύματος, δεν αποδείκνυαν καθό-λου με τούτο τον ισχυρισμό τους ότι το κήρυγμά Του αποτελούσε πραγματικά τον καρπό ενός ασεβούς έργου. Είχαν σαφή συνείδηση, διαμορφωμέ-νη τόσο από το βίωμα της εσωτερικής ζωής τους όσο και από τις γνώσεις τους, ότι ο Χριστός με κανέναν τρόπο δεν στρεφόταν εναντίον

της διδα-σκαλίας των Γραφών, στον βαθμό που αποτε-λούσαν θεία Αποκάλυψη. Έτσι απορρίπτοντας τον Χριστό, βλασφημούσαν το ίδιο το Άγιο Πνεύμα που είχε φωτίσει τους συγγραφείς των βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης, που είχε ενισχύσει τους προφήτες και το οποίο, κατά τη δεδομένη στιγμή, ομιλούσε διά του στόματος του Σωτήρα Χριστού.

Οφείλουμε ν' αντιληφθούμε ότι αυτή η βλασφη-μία στρέφεται όχι μόνο εναντίον του κηρύγματος του Χριστού, αλλά και ότι επιπλέον αποτελεί μία φοβερή και αυστηρή προειδοποίηση για τον καθέ-να από μας. Όταν γνωρίζουμε ότι, στα γεγονότα που εξελίσσονται εδώ ή εκεί γύρω μας, ενεργεί η δύναμη του Θεού, όταν στο βάθος των βιωμάτων μας, της προσωπικής πεποίθησής μας, της συνεί-δησής μας ξέρουμε ότι οι λόγοι που ακούμε είναι αληθινοί κι όχι ψεύτικοι, αλλά δεν επιθυμούμε να τους αποδεχτούμε γιατί αυτός που τους λέει, οποιοσδήποτε κι αν είναι, είναι «ξένος» για μας, τότε βρισκόμαστε ένα βήμα πριν από τη βλασφη-μία κατά του Αγίου Πνεύματος. Για το θέμα αυτό, ο απόστολος Παύλος εκφράστηκε με καταπληκτι-κή τόλμη. Λέγει ότι χαίρεται για το κήρυγμα του Ευαγγελίου ακόμη κι αν τούτο στιγματίζεται με την υποκρισία. Γιατί ο υποκριτής θα κριθεί οπωσ-δήποτε, εντούτοις ο λόγος της αλήθειας που θα έχει κηρύξει θ' αγγίξει την ψυχή εκείνων που θα έχουν την ικανότητα να τον δεχτούν (Πρβλ. Φιλ. 1, 15-18).

Και τώρα καλούμαστε να σκεφτούμε σοβαρά για τους εαυτούς μας. Ας πάρουμε για παράδειγ-μα έναν άνθρωπο που δεν έχουμε σε μεγάλη εκτίμηση, καθώς δεν ανήκει στο περιβάλλον μας και είναι πάνω-κάτω αντίπαλος ή εχθρός μας - σε ιδεολογικό και όχι σε προσωπικό επίπεδο. Είμαστε πανέτοιμοι να εντοπίσουμε σ' αυτόν το κακό, ν' αμφισβητήσουμε το καλό που κάνει ή τον ζωντανό κι αγαθό λόγο που εκπέμπει. Οι μαθητές του Χριστού ενήργησαν με τον ίδιο τρόπο στην περίπτωση ενός ανθρώπου που έκανε θαύματα στο όνομά Του, χωρίς ν' ανήκει στον κύκλο τους. Τον παρεμπόδιζαν, γιατί όπως έλεγαν αυτός «δεν ακολουθεί εμάς» (Μάρκ. 9,38). Πραγματικά, πλήθη ανθρώπων «δεν μας ακολουθούν», ωστόσο θα μπορούσαν ν' ακολουθούν τον Θεό. Κι αρμόζει να είμαστε συνετοί, να μη σπεύδουμε να κατακρίνου-με ανθρώπους επειδή δεν είναι «δικοί μας» ή, ακόμη χειρότερα, να βιαζόμαστε να θεωρούμε ότι όσοι δεν ανήκουν στο «περιβάλλον» μας, δεν ομι-λούν εξ ονόματος του Αγίου Πνεύματος και ψεύ-δονται. Αμαρτάνουμε έτσι κατά του Αγίου Πνεύ-ματος με πολύ πιο λεπτό κι ανεπαίσθητο τρόπο απ' ότι αν αρνούμασταν τον Χριστό ως Υιό του Θεού. Διατηρώντας τις όποιες επιφυλάξεις μας, οφείλουμε ν' ακούμε προσεκτικά ό,τι λέει ο πλη-σίον μας, όταν βλέπουμε ότι τα λόγια του απηχούν την αλήθεια, παρά το γεγονός ότι δεν είναι σύντροφος και συμπολεμιστής μας...!

(Antony Bloom, Συνάντηση με το ζωντανό Θεό, εκδ. Εν πλω, σ. 226-230)